

Видатні історичні постаті Хорольщини

Боровиковські – козацько-поміщицький рід на Хорольщині і Полтавщині, який дав світові відомих діячів. Започаткував рід Лука Боровик, богомаз, з с. Мелюшок. Його син Володимир Лукич відомий пейзажист, портретист.

Левко Боровиковський

Внук Левко Іванович Боровиковський – відомий український поет-романтик, фольклорист. Його син Олександр Левкович (1844 – 1905), відомий правник, захисник на „Процесі – 55-х”.

Бридун Тимофій Степанович – земський статистик Хорольського повіту Полтавської губернії XIX – нач. XX ст.. Автор рукопису „м. Хорол та його повіт”, що зберігається у відділі рукописів ЦНБ НАН України ім. В.І. Вернадського, 1928 р..

Димський Модест (поч. XIX – 3 чверть XIX ст.) – краєзнавець. Народився в м. Хоролі, автор кількох історико-краєзнавчих праць, надрукованих в різних журналах, зокрема в „Основі”. У 1861 році вийшла з друку його праця „Хорол, який він тепер є”.

Клепачівський Костянтин Йосипович (12.10.1887 – 14.05.1979) – правник, директор Державного банку України, співтворець української валюти. Народився у с. Новоіванівка Хорольського повіту в родині священика о. Йосифа. З 1721 року навчався у Лохвиці, у Житомирській духовній семінарії. Як знавець музики, диригував хором семінаристів, а пізніше архіерейським хором. Згодом закінчив правничий факультет Петроградського університету, де за дорученням професора Туган-Барановського працював в інспекційному відділі Державного банку Російської імперії. У грудні 1917 року переїхав до Києва, де на основі ухвали Центральної Ради з 22.12.1917 року організував Український Державний банк, який почав емісію української валюти. В 1919 році став директором Державного банку України. Його підпис є на банкнотах української валюти 50 і 100 гривень. У 1920 – 1930-х роках жив у еміграції у Варшаві. У 1945 р. (січні) переїхав до Німеччини, а в 1949 році до США. Помер у Нью-Джерсі (США). Протягом всього життя залишався громадянином України.

Маковський Василь Миколайович (1866-1930) – відомий хорольський педагог і художник. Народився в м. Хоролі.. Закінчив педагогічні курси 1899-1903 рр. при Імператорській Академії Мистецтв у Санкт-Петербурзі.

В Хоролі неодноразово проводилися виставки картин Маковського. Каталог картин автора зараз зберігається у районному державному краєзнавчому музеї. Серед картин на місцеву тематику відомі

„Озеро в Глибокій Долині“, „Дорога на Шимківку“ та інші. Похований на центральному цвинтарі у м. Хоролі.

Мартиненко Орина Данилівна (28 квітня 1904 р. – 19 червня 1995 р.). Перша жінка в Україні – голова сільської ради. У 1929 році Орина Данилівна була обрана головою Вишняківської сільської Ради.

У 1931 році сільська рада включилася у всеукраїнський конкурс на кращу організацію роботи сільської ради і виявилася переможцем. Її успіх щиро вітав Всеукраїнський староста Григорій Іванович Петровський, який говорив: „Побільше б нам таких Оришок“. У роки Великої Вітчизняної війни була вивезена на примусові роботи до Німеччини. Після війни обиралася головою виконкому і депутатом сільської Ради.

Савченко Федір Якович – відомий історик. Народився 2 лютого 1892 року в м. Хоролі. Навчався у Ніжинському історико-філологічному інституті імені князя Безбородька, потім у історико-філологічному інституті у Петербурзі. У 1914 році був відраджений за кордон для підготовки професорського звання. Наприкінці 20-х на початку 30-х років був „аташе“ академіка М.С. Грушевського. Виконував обов'язки члена президії історичної секції УАН, безпосереднього керівника комісії з історії Західної України. Арештований 8 березня 1931 року і звинувачений за належність так званого „Українського національного центру“. 30 березня відправлений з Києва до Харкова, де розпочалося слідство в зв'язку з його приналежністю у УНЦ, яка нібито ставила собі за мету повалення Радянської влади шляхом збройного повстання. Засуджений на 5 років. До 1936 року відбував покарання. За рішенням особливої наради НКВС СРСР йому було дозволено залишитися в місті Саратові терміном на три роки. Відомостей про його подальшу долю немає. Під керівництвом М.С. Грушевського видав ряд книг та статей. Широко відомою була книга „Заборона українства в 1876 році“.

Ходосов Карпо Остапович – заслужений учитель Української РСР, кандидат педагогічних наук. Народився 1912 року у с. Софіно. Закінчив Полтавський педагогічний інститут. Починаючи з 1930 року працював у школах Полтавщини. Учасник бойових дій на фронтах Великої Вітчизняної війни. Після війни працював у російських школах, при військових частинах у Румунії.

З 1948 року і до виходу на заслужений відпочинок був учителем української мови та літератури Хорольської середньої школи №2. Був науковим кореспондентом Українського науково-дослідного інституту педагогіки. К.О. Ходосов – автор книг „Літературно-творчий гурток у школі“, „Українська література у 8 класі. Посібник для вчителів“, „Вивчення творчості А.Головка в школі“, „Вивчення творчості Михайла Стельмаха. Посібник для вчителів“, численних публікацій у газетах та журналах. Помер в 1983 році, похований на центральному цвинтарі у м. Хоролі.

